

May King

သန်းကျော်တံခွန်သူ

Season-1

သန်းခေါင်ယံ ချစ်သူ

ဒေါက်တာ နွေဦးမောင်သည် ဆေးရုံမှ ပြန်လာပြီးနောက် ရေချိုးရန် ပြင်လိုက်သည်။ အိမ်အောက်ကို ဆင်းလိုက်သည်နှင့် အိမ်ရှင်၏ခွေးလေးက မိမိကို ကြည့်ကာ စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်တော့သည်။

"အို့ ... အို့ ... အို့ ... "

ညမိုးချုပ် လူတကာအနားယူချိန် ခွေးဟောင်သံကြောင့် အိမ်နီးချင်းတွေ အနှောင့်ယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ခွေးလေးကို ချောလိုက်လည်း မရပေ။ ခါတိုင်း မဟောင်သည့် ခွေးထီးလေးပါ ထိုးဟောင်နေသဖြင့် နွေဦး စိတ်ညစ်သွားသည်။ အလုပ်ပင်ပန်းပြီး ပြန်လာတိုင်း ယခုလို ကြားရသည့် ခွေးဟောင်သံ စူးစူးကို မုန်းသည်။ တနေကုန် wardထဲ လူနာများ၏ သေရေးရှင်ရေးနှင့် နပန်းလုံးပြီး ခြေကုန်လက်ပမ်းကျ ပြန်လာသည့်အခါ ရေချိုး၊ အဝတ်လျှော် အလုပ်များကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လုပ်ချင်သော်လည်း ဘယ်ဘဝ ရေစက်မှန်းမသိ မိမိကို မြင်တိုင်း ထိုးထိုးဟောင်လေ့ရှိသည့် ခွေးစုတ်ဖွားလေးကို မုန့်ကျွေးကာ မနည်း ခင်အောင် ပေါင်းထားသဖြင့် မဟောင်တော့တာ ကြာပေမယ့် ယနေ့ ထူးထူးခြားခြား ပြန်ဟောင်နေသဖြင့် အတော်လေး စိတ်တိုလာခဲ့သည်။

"သမီးလေး ... သားလေး ... ဘာလို့ ဟောင်ရတာလဲကွာ။ မင်းတို့ကလည်း နေ့တိုင်း ဆရာ့ကို တွေ့နေကျကိုကွာ ... ဆရာရယ် အားနာလိုက်တာ."

အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီးက ထွက်ပြီးထိန်းမှ ခွေးနှစ်ကောင် ငြိမ်သွား

တော့သည်။ နွေဦး မချီသွားဖြစ်ကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ကာ ရေအမြန်လောင်း ချိုးလိုက်သည်။

"အား ... ခုမှ နားရတော့တယ်ကွာ ... "

အိပ်ရာပေါ် ကျောခင်းပြီးနောက် နွေဦး ကျေနပ်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်၏ဘဝ ဘယ်လောက် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသည်ကို ဘဝတူဆရာဝန်သာ သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ နားကြပ်လေး လည်ပင်းတွင် ချိတ်၊ ဂျူတီကုတ်အဖြူလေးနှင့် စတိုင်ကျသည် ဆိုသည့် အမြင်နောက်ကွယ် တွင် သွေးသံရဲရဲ၊ ငိုကြွေးပူဆွေးခြင်း များစွာဖြင့် နာရီပေါင်းများစွာ စိတ် ရောကိုယ်ပါ အာရုံစိုက်ပြီးနောက် မိမိတို့နေသည့် အဆောင်ကို ပြန်ရောက် ချိန်တွင် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသည်ထက်ကို ကျော်လွန်လို့နေပြီ။ ခေတ်နှင့် မျက်ခြည်မပြတ်ရန် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး မနည်းအားတင်းလို့ သတင်း ကြည့်နေရသည်။

"အိပ်ချင်လိုက်တာ ... ဟင် ... ခုမှ 11 နာရီရှိသေးတယ်။ ဘာလို့ အိပ် ချင်တာလဲ ကွာ။ ကော်ဖီဖျော်သောက်ဦးမှ ... "

ထိုသို့တွေးနေရင်းကို အိပ်ချင်စိတ် ထိန်းမရအောင်ဖြစ်ကာ နွေဦး လက် ထဲမှ ဖုန်း ကိုယ်ပေါ် ပြုတ်ကျပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား တော့သည်။ အိပ်ပျော်နေရင်း မိမိ နှုတ်ခမ်းကို ပြင်းစွာနမ်းနေသည့် အတွေ့ ကြောင့် နွေဦး နိုးသွားသည်။ သို့သော် မျက်လုံးက လေးနေပြီး လုံးဝဖွင့်လို့မ ရပေ။

"အွန်း ... ဟင့်အင်း ... "

နိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်ဟု ထင်နေရာမှ မိမိကို နမ်းနေသည့် အနမ်း၏ ထက်သန်မှု၊ ပြင်းပြမှု၊ ပြီးတော့ မိမိခံတွင်းထဲ ဝင်ရောက်ကျူးကျော်နေ သည့် ပူနွေးသည့်လျှာကို ခံစားလိုက်ရတော့မှ အိပ်မက်မဟုတ်မှန်း သိလိုက်

သည်။

"ဘယ်သူလဲ ... ခင်ဗျား ... "

နွေဦး သူ့ကို မေးလိုက်သည်။ သို့သော် မိမိနှုတ်ခမ်းများ ချုပ်မိနေပြီး နည်းနည်းမှ လှုပ်မရသော်လည်း မိမိခေါင်းထဲတွင် ထိုမေးလိုက်သည့် အသံကို သေချာ ကြားလိုက်ရသည်။ မိမိနှုတ်ခမ်းကို ချို့ချဉ်များ မှတ်နေလား မသိတော့။ အပေါ်နှင့်အောက်နှုတ်ခမ်းကို တလှည့်စီ ပြင်းစွာစုပ်နမ်းနေသည့် အပြင် လျှာနွေးနွေးလေးက နှုတ်ခမ်းများကို လျက်နေသဖြင့် နွေဦး လန့်လာသည်။

"မင်းရဲ့ ချစ်သူ"

သူက နွေဦး၏ စိတ်ထဲမှ အမေးကို ကြားသည့်နှယ် အနမ်းမပျက်ပဲ ဖြေနေသည်ကို မိမိစိတ်ထဲက ကြားနေရသည် မဟုတ်လား။ မိမိချစ်သူ တဲ့။ မိမိမှာ ချစ်သူမှ မရှိတာ။

"ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူမရှိဘူး။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ"

မမြင်ရပဲ မိမိကိုယ်ပေါ်ကို ဖိမိုးကာ စိတ်တိုင်းကျ နမ်းနေသည့် သူ့ကို နွေဦး မေးလိုက်သည်။ ထိုသူက လူလား၊ ဘာလဲဆိုတာ ချက်ချင်း မတွေးမိပေ။ သူ့အနမ်းများက မိမိနှုတ်ခမ်းကိုပင် နာကျင်စေသည်ဆိုတော့ အကောင်ထည်ရှိသည့် လူပေါ့။

"သေချာလား။ မင်းရဲ့အရိပ် ဖြစ်ချင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် မရှိခဲ့ဘူးလား ကလေးလေး"

နွေဦး စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ဒီလူ ဘာကိုပြောနေတာလဲ။ မိမိရဲ့အရိပ်ဖြစ်ချင်သော သူ။ ဘယ်သူလဲ။ မရှိ ... နွေဦး တစ်ခုကို သတိရသွားသည်။

"ခင်ဗျား ... အဲဒါ တကယ်မှမရှိတာ။ အဲဒါ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းတစ်ခု

... "

နွေဦး သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူ့အနမ်းများက မိမိလည်ပင်းများဆီ
ကို ရောက်သွားသည်။ သူ့အနမ်းများက ပိုပြီးပြင်းပြလာခဲ့သလိုပင်။
လည်ပင်းကို နမ်းလိုက်၊ ဖွဖွကိုက်လိုက် နှင့် မိမိကို ရေခဲချောင်းလို
သဘောထားနေသည်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဒီလူ အရမ်းရဲတင်းလွန်း
လှသည်။ မိမိအခန်းထဲကို ဝင်ပြီး မိမိကို ထင်သလို နမ်းနေသည့် ဒီလူက
သူခိုး တစ်ယောက်ထက်တော့ ပိုမည် ထင်သည်။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းသည့်
အချက်က သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သိချင်စိတ် ပြင်းပြသည်ကလွဲပြီး မိမိ သူ
ကို ကြောက်သည့် စိတ်၊ ရွံသည့်စိတ်တို့ မပေါ်ခဲ့ပေ။ ပြီးတော့ မိမိကိုယ်တိုင်
အိပ်မက် မက်နေသလို၊ သရဲစီးနေသလိုဖြစ်ကာ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်ပဲ မိမိကို
ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနမ်းနေသည့် လူနှင့် စကားအပြန်လှန်တောင် ပြောနေမိသည်
မဟုတ်လား။

"တကယ် မရှိတာ သေချာပြီလား။ ဒါဆို ကိုယ်က ဘာလဲ ... မင်း စဉ်းစား
ကြည့်"

"ဟင့် ... အင်း။ အဲဒါ စိတ်ကူးယဉ် ... တကယ်မရှိဘူး"

"ဒါဆို လက်တွေ့ပြရတာပေါ့ ... "

သူက မိမိအဝတ်များကို တလွှာခြင်း ချွတ်နေသည်ကို သိသော်လည်း
တားဆီးလို့လည်း မရပေ။ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်၊ လှုပ်လည်း မလှုပ်နိုင်ပေ။

"အ ... "

သူက မိမိပခုံးစွန်းကို ကိုက်လိုက်သဖြင့် နွေဦး အမှတ်တမဲ့ ညည်းလိုက်
မိသည်။

"ဟင့် ... အင်း ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ ... "

"မင်းစိတ်ပါလာအောင် လုပ်ပေးတာလေ။ မင်း ခံစားရတယ် မဟုတ်လား။ ဒါက စိတ်ကူးယဉ်ပဲလား။"

နွေဦးသည် သူ့အစွမ်းကို လက်တွေ့ကြုံရလေပြီ။ ပူနွေးသော သူ့လက်များက မိမိ တကိုယ်လုံးကို ဆုပ်နယ်နေသလို သူ့လျှာများက မိမိကိုယ်ကို ဖွဖွကိုက်ပြီး ကစားနေသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ သည့်တိုင် ထိုနေရာများကို စိတ်တိုင်းကျ ကစားခံရတော့ နွေဦး ထိန်းလို့မရအောင် ကြွတက်လာခဲ့သည်။

"မင်း ခံစားလွယ်သားပဲ။"

သူက ပြောရင်း နွေဦး၏အထိမခံသည့်နေရာကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကစားလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း ... မလုပ်နဲ့။ "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ။"

"မကြိုက်ဘူး။ မလုပ်နဲ့။"

"သေချာလား။ မင်းမကြိုက်ဘူးဆိုတာ။ မင်းကသာ ငြင်းနေတယ်။ မင်းရဲ့ ကိုယ်က သဘောကျနေသားပဲ ... "

သူက ရယ်ရင်းပြောသည်။ နွေဦးသည် မမြင်ရသည့် ထိုသူကို ဒေါသထွက်ကာ သူ့လက်မှ အတင်း ရုန်းလိုက်ချင်ပေမယ့် ကျောက်ရုပ်လို လှုပ်မရတာက ဆိုးနေသည်။

"စိတ်လျှော့ထားပါလေ။ ကိုယ်က မင်းကို ချစ်နေသူပါ။ မင်းကို မုန်းတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို ကောင်းအောင်လုပ်ပေးမလို့ပါ။"

သူ့လက်များက ကျွမ်းကျင်စွာ ကစားနေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် သူ့လျှာကြောင့် နွေဦး အသက်ရှူ မြန်လာသည်။ သွေးလည်း တဆတ်ဆတ်တိုးလာ

ပြီး တကိုယ်လုံး ပူလောင်လာခဲ့သည်။ မထင်ထားမိပါ။ ပူနွေးသည့် အခံတွင်း အထိတွေ့က နွေဦးကို ရူးမတတ် ဖြစ်စေသည်။ သူ့လျှာ များ၏ရစ်ပတ် ကျီစယ်မှုကြောင့် အသက်ရှူနှုန်းလည်း မြန်လာပြီး နှလုံးက ပေါက်ကွဲမတတ် တဒုတ်ဒုတ် ခုန်လာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိမိတကိုယ် လုံး ပြောင်းလဲလာအောင် လုပ်လိုက်နိုင်သည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ် မိသည်။

"မင်း ကြိုက်တယ် မလား။ "

"ခင်ဗျား ပါး ... စပ် ... ပိတ်ထား ... "

နွေဦး ရှက်လည်းရှက်၊ ကောင်းလည်းကောင်းကာ သူ့ကို လှမ်းအော်လိုက် သည်။ သူ ရပ်ပစ်မှာကို ကြောက်နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုခံစားချက် ကို နွေဦး မရပ်ချင်ပါ။ သူက သဘောကျစွာရယ်ကာ နွေဦးကို ဆက်လက် ပြုစုပေးသည်။ အထိအတွေ့က ပေးသည့် ခံစားချက်က အရှက်တရားကို ကျော်လွန်သွားပြီး နွေဦး သူ့အထိတွေ့ထဲ မျောပါသွားတော့သည်။ ခဏကြာ တော့ မိမိထိန်းထားသမျှ စွန့်ထုတ်လိုက်ပြီး တကိုယ်လုံး လေထဲကို လွင့် သွားသလို ပေါ့သွားပြီး ရင်ထဲ မောဟိုက်ကာ ကျေနပ်သည့် ခံစားချက်က ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပျံ့နှံ့ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ခါတိုင်းလို မိမိဖာသာ ပြီး သွားတာမျိုး မဟုတ်ပဲ အခြားသူပြုစုပေးလို့ ပြီးမြောက်သွားခြင်းက နွေဦး ကို မကြုံစဖူး ထူးကဲသည့် ခံစားချက်ကို ပေးစွမ်းနိုင်လွန်းလှသည်။

"ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ မင်း သဘောမကျဘူးလို့ မပြောနဲ့"

"ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထား"

သူက ရယ်ရုံရယ်မောကာ နားနားကပ်ပြီး လေသံတိုးတိုး ပြောလိုက် သည်။ သူ့ ထွက်သက် နွေးနွေးများက နွေဦးကို ကြက်သီးမွေးညင်း ထလာ စေတော့သည်။ သူ့ရယ်သံက လူကို ဘယ်လိုများတောင် နှိုးဆွပေးနိုင်ပါလိမ့်

ဟု တွေးနေမိသည်။ ယောက်ျားချင်းပင် ဒီလောက် ခံစားရလျှင် မိန်းမများ သာဆိုလျှင် ပျော့ခွေကျသွားမှာ သေချာသည်။

"ပိတ်ထားပြီး မင်းကို ချစ်မယ်"

"ဘာ ... ခင်ဗျား ... ခင်ဗျား ... ဘာလုပ်မယ် ... "

"မင်းကို ချစ်မယ် ... အရယူချင်တယ်"

ခေတ်လူငယ်ပီပီ နွေဦး သူ ဆိုလိုသည်ကို နားလည်လိုက်သည်။ သူက မိမိ ကို ပြုစုပေးပြီး အခုတစ်ခါ မိမိကို အရယူမည်ဆိုတော့ နွေဦး အသည်းသန် ငြင်းလိုက်သည်။

"မလုပ်နဲ့။ လက်မခံနိုင်ဘူး။ "

"မင်း လက်မခံလည်း မရဘူး။ ခု ကိုယ့်အလှည့် ကလေးလေး ... "

နွေဦး ဇောချွေးပြန်လာပြီး ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ သူက မိမိကို ဟိုဒင်းပြုမည်ဆိုသည့် သဘောမဟုတ်လား။ သရဲမှန်း မသိ၊ လူမှန်းမသိ၊ လက်မခံ နိုင်ပါ။ နွေဦး အတင်းကုန်းရုန်းကာ ထရန်ကြိုးစား လိုက်သည်။ ဘယ်လောက် ကြိုးစား ကြိုးစား မိမိတကိုယ်လုံး မမြင်ရသည့် ကြိုးနှင့်တုပ်ထားသလို လှုပ်လှုပ်ပင်မရပေ။ အထိတွေ့ အားလုံးကိုသိ သော်လည်း သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရအောင် မိမိ အမြင်ကို သူ ဖျောက်ထား သေးသည်။ လူကြားလို့မတော် အိပ်မက်ထဲ သရဲတကောင်က သိမ်းပိုက်တာ ခံရမည်ဆိုလျှင် ရာဇဝင်ရိုင်းတော့မည်ဟု တွေးကာ အားကုန် ကုန်းရုန်းထ ကာ မိမိကိုယ် ပေါ်မှ သူ့ကို တွန်းချပစ်လိုက်သည်။

အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသည့် အကျိုးကို ချက်ချင်းခံစားလိုက်ရသည်။ အိပ်မက်က နိုးထလာပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အံ့သြစရာကောင်း စွာပင် မိမိအခန်းထဲတွင် မည်သူမှ မရှိပါ။ သို့သော် ပြတင်းတံခါးက ပွင့်နေ

ပြီး မိမိအဝတ်များ တစ်ခုမှမရှိတော့ပေ။ ပြီးတော့ အိပ်ရာခင်းမှာ မိမိစွန့်ပစ်လိုက်သည့် သက်သေကရှိနေသည်။

"အား ... ဘာတွေလဲ။ ငါက အဝတ်တွေ ဘာလို့ ချွတ်လိုက်မိတာလဲ။"

နွေဦး စိတ်တိုတိုနှင့်ရေရွတ်ပြီး အဝတ်များကို အမြန်ကောက်ဝတ်ကာ လူပျို အိပ်မက်ကြောင့် ပေပွသွားသည့် အိပ်ရာကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်လိုက်သည်။ မှန်လည်း မကြည့်မိသဖြင့် လည်ပင်းက အညိုမည်းရာများကို သတိမထားလိုက်မိပေ။ မိမိကြုံတွေ့ ခဲ့သမျှ လူပျိုလေးများ ဖြစ်လေ့ရှိသည့် ဟိုမုန်းကြောင့် ပေါက်ကရမက်သည့် အိပ်မက်ဟူသာ သတ်မှတ်လိုက်မိသည်။ အားလုံး သန့်ရှင်းပြီးတော့ ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်ကာ မီးပိတ်ပြီး အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်ကာ မကြာခင် အိပ်မောကျသွားတော့သည်။ မိမိကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်ကို နွေဦး လုံးဝ မသိလိုက်တော့ပေ။

* * *

ဒေါက်တာနွေဦးသည် သန်းခေါင်ယံ လူထူးလူဆန်းကြောင့် မနက်နောက်ကျမှ နိုးသဖြင့် ရေပြေးချိုးကာ ဆေးရုံကို အမြန်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံတွင် ဆရာဝန်ကြီးများ Round လှည့်မိရုံလေး ကပ်ရောက်ခဲ့သဖြင့် စီနီယာအကိုက နွေဦးကို ကြိမ်းသည်။

"ဟကောင်ရ ခုမှ ရောက်လာရလား။ ငါက ဂျူတီလဲမလို့ မင်းကို စောင့်နေတာ"

"ဟီး ... ဟီး ... ဆောရီး အကို။ ညက တော်တော်နဲ့ အိပ်မရလို့ မနက်နောက်ကျမှ နိုးတော့တာ"

အကိုကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး နွေဦး တနေ့တာ လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို

ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။ အကိုက အိမ်ပြန်ရန် ပြင်ပြီး မိမိကို စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင် ... နွေဦး မင်းလည်ပင်းက ဘာကောင်ကိုက်တာလဲ။ အနီကွက်တွေပါလား ... "

နွေဦးလန့်သွားပြီး လည်ပင်းကို အလန့်တကြား စမ်းလိုက်သည်။ နာကျင်မှုကို မခံစားရသဖြင့် နည်းနည်းတော့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လည်း အကို။ ဘာကောင်မှ မကိုက်ပါဘူး။"

"ဟုတ်လား။ မှန်ထဲ သေချာကြည့်ဦး။ အကောင်ကိုက်တာ မဟုတ်ရင် မင်းဟာက Kissing ပေးတဲ့ Marking ရာတွေလား။ ရည်းစား မရှိဘူး မရှိဘူးနဲ့။ ငါ့ကောင် မရိုးတော့ဘူး။ ဟား ... ဟား ... ကဲ ... အကို ပြန်ပြီ"

စီနီယာ အကိုဇော်က ရယ်မောကာ နောက်ပြောင်ရင်း ပြန်သွားတော့သည်။ ချစ်သူဟု အကိုပြောမှ နွေဦး ညက အိပ်မက်ကို သတိရလိုက်ပြီး မှန်နားပြေးကာ ကြည့်လိုက်သည်။ တကယ်ကြီးကို နမ်းထားသည့် အရာများကနီရဲကာ လည်ပင်းတွင် ဟိုဟို သည်သည် ထင်နေသဖြင့် နွေဦးမျက်နှာ ပူရှိန်းသွားတော့သည်။ သွားပြီဟု တွေးကာ ခေါင်းကျိန်း သွားတော့သည်။ လည်ပင်းက အညိုကွက်များ၊ အနီကွက်များကို ဖုံးကွယ်ရန် နွေဦး လည်ပင်းက ကြယ်သီးကို အမြန်တပ်လိုက်ရင်း သရဲကောင်ကို ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

"ဟိုက် ... သေပြီ ... တကယ်ကြီးဟ ... ငိုးမ သရဲ။ ပူရတဲ့ကြား လည်ပင်းကြယ်သီး တပ်ထားရတော့မယ်။ ဘာတွေလည်း။ အိပ်မက်ထဲ နမ်းတာဆိုရင် အပြင်မှာ ငါ့လည်ပင်း ဘာလို့ နီပြီး အရာတွေထင်နေတာလဲ။"

နွေဦး စဉ်းစားနေဆဲ သူနာပြုဆရာမလေးက လာခေါ်သည်။

"ဆရာ ... ဆရာကြီးရဲ့ကားရောက်လာပြီနော် ... "

နွေဦး ကပျာကယာ အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ တနေ့တာ အလုပ်များ
လှ သဖြင့် နွေဦး လည်ပင်းကအရာများကို မေ့သွားပြီး လူနာများနှင့်
အလုပ်တာဝန်များကြား နစ်မြုပ်သွားတော့သည်။

* * *

"ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ် ... "

"ခွေးစုတ်လေးတွေ ... နားငြီးတာကွာ ... သရဲမြင်လို့ သေမလို ဟောင်နေတာလား"

နွေဦးသည် ရေချိုးရန် အောက်ကို ဆင်းတော့ မနေ့ကလို ခွေးနှစ်ကောင်က စူးစူး ဝါးဝါး ဟောင်ပြန်သည်။ နွေဦးရေချိုးခန်းထဲက ထွက်တော့လည်း ဟောင်ပြန်သည်။ နွေဦးသည် ခွေးနှစ်ကောင်ကို ဒေါကန်ကာ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲ ရောက်တော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ကာ စာအုပ်ဖတ်ရန် ပြင်သည်။ ထိုစဉ် လည်ပင်းက အနီကွက်ကို သတိရလို့ မှန်ထဲ သေချာကြည့်လိုက်သည်။ အရာက တော်တော့်ကို မှိန်နေ သဖြင့် နမ်းလို့ဖြစ်သည့် အရာမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု တွေးမိပြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

"အင်း ... ငါ့ဖာသာ ကုတ်မိတာနေမှာပါကွာ ... ဘယ်က သရဲဆိုတာ ရှိမလဲ ... "

နွေဦး ကိုယ့်ဖာသာ ရယ်သွေးသွမ်းကာ ပြောလိုက်သည်။ မနေ့ကလို အိပ်ချင် နေမည်စိုးလို့ ကော်ဖီကို တစ်ငုံခြင်းသောက်ကာ စာဖတ်နေလိုက်သည်။

"ဝူး ... အူး ... အူး ... ဝူး ... အူး ... အူး ... "

အောက်ထပ်မှ ခွေးနှစ်ကောင်က တစ်စခန်းထကာ ဆွဲဆွဲငင်ငင်ကို အူတော့ သည်။ နွေဦး စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူတို့ လူကို အနှောင့်ယှက်မပေးရရင် စားမဝင် အိပ်မပျော်တော့ဘူးလား ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

"ခွေးစုတ်လေးတွေကွာ ... နားညည်းလိုက်တာ။ ဟောင်လိုက်၊ အူလိုက်နဲ့

အလုပ်ကို ဖြစ်နေတာပဲ"

နွေဦး နားကြပ်တပ်ကာ စာအုပ်ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာထက်တွက်လဲကာ ကိုယ်နှစ်သက်သည့် စာအုပ်ကိုဖတ်ရတာ အင်မတန်ကို ဇိမ်ရှိုလှသည် မဟုတ်လား။ နွေဦး စာဖတ်ရင်း ဘယ်လိုအိပ်ပျော်သွားသည် မသိတော့ပေ။ ဒီတစ်ခါ နိုးလာတော့ မိမိ ရင်ဘတ်ကို လျှာနှင့်ကလိနေသည်ကို ခံစားလိုက်ရပြီး တစ်ချိန်တည်း စိတ်တွေလည်း ထလာသလို ခံစားရသည်။

"ဟင့် ... အင်း ... မလုပ်နဲ့ ... "

နွေဦး စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိသည်။ သူ့အထိအတွဲများအရ မနေ့ကလူဟု နွေဦး သိလိုက်သည်။ သူက နားရွက်ကို လျှာနှင့် လျက်လိုက်စဉ် ကြက်သီးဖုများ ဖြန်းခနဲ ထသွား တော့သည်။

"ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ ဒီညတော့ မင်းကိုအရယူမယ် နွေဦး။ မင်းကို ကိုယ်လိုချင်နေတာ ကြာပြီ ... "

"ဟင့်အင်း ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ ... "

"မင်းကို စိတ်ပါလာအောင်လုပ်ပေးမလို့လေ။ မပူပါနဲ့။မင်းလည်း ကြိုက်မှာပါ ... "

နွေဦး မျက်လုံးလည်း ဖွင့်လို့မရ၊ လှုပ်လို့လည်း မရပဲ မိမိကိုယ်တွင် အဝတ်စား လုံးဝမရှိသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သူ ရယ်မောကာ နွေဦး၏ တင်ပါးကို ဖျစ်ညစ် ကာ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်သည်။

"အာ ... ခင်ဗျား ... ဘာလုပ်တာလဲ ... "

"မင်းရဲ့ တင်ပါးလေးတွေက သိပ်လှတာပဲ။ ကိုက်စားချင်စရာ ကောင်းတယ်။ မင်းရဲ့ အထိတွေ့က အရမ်းစွဲလမ်းဖို့ ကောင်းတယ်။"

ထိုသူက ပြောပြီး နွေဦး၏ အထိမခံနိုင်ဆုံး အနူးညံ့ဆုံးနေရာကို

မထိတထိ နှိပ်စက်နေသဖြင့် တကိုယ်လုံးကို ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထလာခဲ့သည်။ အူယားလွန်းပြီး ရင်ထဲမှ လှိုက်တက် လာခဲ့သည်။

"မင်း လိုချင်နေပြီမလား။"

"ဘာမှ ... မလိုချင်ဘူး ... ခင်ဗျား။"

"အေး ... မင်းမလိုချင်လည်း ကျုပ်က ပေးတော့မယ် ... "

နွေဦး စကားသံထွက်အောင် မနည်း ဖျစ်ညစ်ပြောလိုက်ရသည်။ သူပြောသည်ကို နွေဦး နားလည်လိုက်သည်။ သူ မိမိကို တခုခုလုပ်တော့မည်။ နွေဦး အတင်းကုန်းရုန်း ထနိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် လှုပ်လို့ရသည့် မိမိကို အနောက်မှ သိုင်းဖက်ကာ ကိုယ်ထဲကို ကျူးကျော်လာသည်ကို ခံလိုက်ရသည်။ ဆို့နင့်သည့် ခံစားချက်က နွေဦးကို တုန်လှုပ်စေသည်။

"သွားပြီ ... ငါ့ဘဝတော့ ... ဆုံးပြီ ... "

နွေဦး ထိုသို့တွေးလိုက်မိသည်။ လူမှန်း၊ သရဲမှန်းမသိသည့်အရာက မိမိကို ချစ်တင်းနှောကာ မိမိ၏ လူပျိုဘဝကို ယူသွားခဲ့လေပြီ။ နွေဦးသည် မိမိကို စိတ်ထင်တိုင်း ဆက်ဆံနေသည်ကို မနှစ်သက်စွာဖြင့် ငြင်းဆန်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။

"အ ... ခင်ဗျား ... လွှတ်ပေးစမ်းပါ ... ခင်ဗျားကို သတ်မယ် ... "

"ဟုတ်လား။ ဘာအစွမ်းမှ မရှိတဲ့လူသားက ကျုပ်ကို သတ်မယ်တဲ့လား။ ကျုပ်ကို သတ်နိုင်ဖို့ မပြောနဲ့ ကျုပ် ကိုယ်ထင်မပြချင်ရင် မင်းရှေ့တည့်တည့် ရှိနေတာတောင် မင်းကျုပ်ကို မမြင်နိုင်ဘူး သိရဲ့လား နွေဦးလေး ... "

နွေဦး ဒေါသတကြီး ပြောသည့်စကားကို သူက ဂရုစိုက်ဖို့ နေနေသာသာ ရယ်သွေးသွမ်းကာ ပြောလာခဲ့သည်။ မိမိ၏ သဘောတူညီမှုမရှိပဲ လူတစ်ယောက်က မိမိကို အနိုင်ထက် ချစ်တင်းနှောနေသည်။ ပထမဆုံး လူပျိုဘဝ

ကို အရယူနေသဖြင့် မိမိမှာ ခံပြင်းဒေါသထွက် နေသည်။ နွေဦးသည် ထို သရဲလိုလိုကောင်ကို မတောင်းပန်ချင် သောကြောင့် အံတင်းတင်း ကြိတ် ကာ အသံမထွက်ပဲ တင်းခံလိုက်သည်။ ဒါကို သူက သိသည့်ပုံဖြင့် နွေဦး၏ နားရွက်ကို လျှာဖျားနှင့်ကလိကာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုနေရာကို နွေးထွေး အိစက်သော လျှာဖြင့် တို့ထိနေသဖြင့် နွေဦးကြက်သီးမွေးညင်း ထောင်ထ လာ သည်အထိ အူယားလာခဲ့သည်။

"နာရင် ကိုယ့်ကို တောင်းပန်လေ။ မင်းကို ဖြည်းဖြည်းပဲ ချစ်ပေးမယ် ... "

"F**k ... သွားသေလိုက်လေ ... "

နွေဦးလည်း ခပ်ရင့်ရင့်ပြောသည့် ထိုသူ၏ စကားကို အဆဲဖြင့် တုံ့ပြန် လိုက်သည်။ သူ ရယ်မောကာပြောလိုက်သည့် စကားကို ကြားသော် ငိုချင် သွားသည်။

"ကြိုက်သွားပြီ။ ကျုပ်က သနားလို့ တစ်ခါတည်းချစ်မလို့၊ ခုလို အကြော မာတော့ ရတယ်လေ။ ကျုပ်က ခေါင်းမာတာလေးကို ကြိုက်တာ ... "

ထိုသူက မိမိပခုံးကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ခွန်အားအပြည့်နှင့် အချစ် တိုက်ပွဲကို ဦးဆောင်ဆင်နွှဲနေသည်။ သူ့လက်များက မြဲမြံပြီး ပူနွေး နေသည်။ တခါတရံ လည်ဂုတ်ကို လှမ်းပြီး နမ်းလိုက်စဉ် မိမိကျောကို လာ ထိသည့် သူ့ရင်ဘတ်မှ တောင့်တင်းသည့် ကြွက်သားနှင့် ချောမွေ့သော အသားအရေကို သတိထားလိုက်မိသည်။ မိမိမှာ ချွေးတွေ စို့နေသလို သူ့ ကိုယ်လည်း မီးလင်းဖိုလို ပူပြင်းကာ ယောက်ျားပီသသည့် ကိုယ်သင်းနံ့ကို ရလိုက်သောအခါ နွေဦးရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာ တော့သည်။ မိမိကို ပွေ့ဖက် လိုက်စဉ် သူ့ လက်မောင်းအိုးတွေရဲ့ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းမှု၊ ရင်ဘတ် ကြွက်သားများ၏ တောင့်တင်းမှုတွေအရ သူက ကိုယ်လက် အားကစား လိုက်စားသည့် ကျန်းမာသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည်။ ဒါကြောင့် မိမိ

ကို ချစ်တင်းနှောရာတွင် သူ တော်တော်နှင့် မောပန်းမည့်ပုံ မပေါ်ပေ။ ပြီးတော့ ခဏလေးနှင့် ပြီးမသွားပဲ အချိန်ကြာအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်စွမ်းက လေးစားစရာပင်။ သို့ပေမယ့် အောက်မှာနေသည့်သူက မိမိဖြစ်နေသောအခါ သေချင်စိတ် ပေါက်လာခဲ့သည်။ မိမိတကိုယ်လုံး စစ်မျက်နှာပေါင်းစုံဖြင့် အတိုက်ခံရသလိုဖြစ်ကာ ခံစားချက်များ မထိန်းနိုင်အောင် အထွတ်ထိပ်ကို ရောက်သွားတော့သည်။

"မင်းကို ကျုပ် အရမ်းသဘောကျမိပြီ နွေဦး။ မင်း အခု ကစပြီး ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အပိုင်ပဲ၊ ဘယ်ကောင်မလေး၊ ကောင်လေးတွေ မင်းကို ထိတာ၊ ချစ်တာ လက်မခံနိုင်ဘူး။"

"နေပါဦး။ ခင်ဗျားအပိုင်ရအောင် ကျုပ်က ဘာလဲ ... သက်မဲ့အရုပ်လား။ ဟာသတွေ လာမပြောနဲ့။"

"မင်းက ကျုပ်ရဲ့ ချစ်သူမို့ပေါ့။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ချစ်သူ၊ ကျုပ်ပဲ မင်းကို ချစ်ခွင့်ရှိတယ်။ မင်း အခြားသူကိုချစ်မိရင်၊ အခြားလူနဲ့ ပလူးပလဲ နေမိရင် အဲဒီလူ ကံဆိုးပြီ လို့ မှတ်ထားလိုက် ... "

နွေဦးသည် မောဟိုက်သည့်ကြားမှ ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်မိတော့ သူက နွေဦး၏ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းကာ ပြောလိုက်သည်။

"အိပ်တော့ နွေဦး။ မင်း အရမ်း ပင်ပန်းနေပြီ။ မနက်ဖြန် မင်းရဲ့ဒဏ်ရာတွေ အားလုံး ယူပစ်သလို ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။"

သူ့စကားအဆုံး နွေဦး အိပ်မောကျသွားတော့သည်။ သူ့စကားက မိမိကို အိပ်မွေ့ချသလိုပဲ မဟုတ်လား။ မနက်နိုးသည်နှင့် နွေဦး ချက်ချင်းပင် ညက အိပ်မက်ကို သတိရပြီး မိမိကိုယ်ကို စစ်ဆေးလိုက်သည်။ တကယ်ပဲ မိမိ အောက်ပိုင်းတွင် မည်သည့် ဒဏ်ရာမှ မကျန်ရစ်ခဲ့ပေ။ မှန်ထဲကို ကြည့်တော့ လည်ပင်းမှ နီသည့် အရာ တစ်ခုတော့ ကျန်နေသေးသည်။ နွေဦး

သည် ဇေဝဇဝါနှင့် လည်ပင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း အိပ်ရာကို ကြည့်တော့ အိပ်ရာက အတော့်ကိုပွနေသည်။

"ဘာတွေလည်း။ တကယ်ဆို ညက ငါ ဟိုဒင်း ပြုခံရရင် ဒဏ်ရာရှိနေရမှာ လေ။ အင်း ... အဲကောင်ပြောသွားတာ တကယ်ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါရူးဖို့ အစပြုနေပြီလား။ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေတာလား။"

နွေဦး တကယ်ကို နားမလည်တော့ပေ။ ညက မိမိရဲ့ ခံစားချက်က တကယ့် အပြင်မှာ ကြုံတွေ့နေသလိုဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မိမိကိုယ်က အကောင်း ပကတိ ဆိုတော့ ဘီလူးစီးသည့် ခြောက်အိပ်မက် တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။

"ဟင်း ... ရူးချင်လာပြီကွာ ... "

နွေဦး သက်ပြင်းချကာ နာရီကို ကြည့်မိတော့ မျက်လုံးပြူးသွားကာ အမြန် ရေပြေးချိုးပြီး ဆေးရုံကို ဒုန်းပြေးရတော့သည်။ ယနေ့ ဂျူတီလဲရမည့် အစ်မက တကယ့်ကို မလွယ်သည့် အရစ်လေ။ စောစောစီးစီး စကားလည်း မများချင်သဖြင့် အမြန်ပြေး လာခဲ့သည်။

"ပေါ်လာသေးတယ်နော် မောင်လေး။ မမက မင်း တခုခုဖြစ်နေတယ် မှတ်လို့ လူနာတင်ကား လွှတ်လိုက်တော့မလို့။ "

ငါးမိနစ်လေး နောက်ကျသည်ကို ဆီးကြိုကာ ခန့်သည့် ထိုစီနီယာအစ်မ ကို နွေဦး စိတ်မပါလက်မပါ တောင်းပန်ကာ အမြန် ဂျူတီချိန်းလိုက်သည်။ ထိုအစ်မက ဒီလောက်နဲ့ မပြီးပဲ မကြားတကြားဆက်ရေရွတ်နေသေးသည်။ နွေဦး ဆက်နားမထောင်နေတော့ပဲ လုပ်စရာရှိသည်ကို ဇယ်ဆက်သလို ဆက်တိုက်လုပ်လိုက်တော့သည်။ မနက်စာ မစားရ သေးပဲ ဗိုက် ဟောင်းလောင်းနှင့် လူနာဝန်ထမ်း မမျှတသည့် အလုပ်တာဝန်ကြား နစ် ဝင် သွားတော့သည်။ မိုးတွင်းတုပ်ကွေးများ ထောင်တက်နေသည့် အချိန်

ဖြစ်လို့ နွေဦး ခေါင်းထောင် ကြည့်ချိန်တွင် နေ့လယ်စာ စားချိန်ရောက်လို့ နေပြီ။

"နွေဦး ... သွား ... သွား ... ထမင်းသွားစားတော့ ... ဒီလူနာကို အကို ဆက်ကြည့် ထားပေးမယ်။"

အင်မတန်ကို ညှာတာတတ်သည့် AS အစ်ကိုက ပြောလာမှ နွေဦး ကျေးဇူးတင် စွာဖြင့် နားနေခန်းကိုလာခဲ့သည်။ နွေဦး ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့် လိုက်တော့ နေ့တိုင်းစားနေကျ ဟင်းနံ့ က နားခေါင်းထဲကို ငြီးငွေ့ဖွယ်ဝင် လာခဲ့သည်။ သို့သော် နွေဦး ကြိတ်မှိတ်ကာ ဝင်အောင်စားလိုက်သည်။ မိမိ လဲသွားလို့ မဖြစ်သေးပေ။ လုပ်စရာတွေက တောင်လိုပုံနေ သေးသည် မဟုတ်လား။ လူလည်း နှုန်းလို့နေသည်။ ခုတလော ရာသီအပြောင်းလဲ ကြောင့် မိမိလည်း ဖျားချင် နေပြီ ထင်သည်။ ထမင်းလည်း မစားချင်တော့ သဖြင့် တစ်ဝက်နှင့် ရပ်လိုက်တော့သည်။ လူလည်း တခုခုလိုနေသလိုဖြစ် လို့ ကော်ဖီပဲဖျော်လိုက်မိသည်။

"အင်း ... တောင့်ထား နွေဦး။ မင်းကိုယ်တိုင် ဝါသနာပါလို့ ရွေးလာတဲ့ လမ်း လေကွာ။ ခံနိုင်ရည်ရှိ ရမှာပေါ့ကွ ... ယောက်ျားပဲ။ ညကို ခြောက် အိပ်မက်တော့ မမက် တန်ကောင်းပါဘူး။ အခုညက ဆေးရုံမှ ညအိပ်ရမယ့် ဂျုတ်ီလေ။ ဟိုသရဲကောင် လိုက်မလာလောက်တော့ဘူး။"

နွေဦးသည် အစ်ကိုအတွက်ပါကော်ဖီ တစ်ခွက်ပိုဖျော်လိုက်ပြီး မိမိကိုယ် ကို အားပေးလိုက်တော့သည်။ နွေဦး ထိုသို့တွေးကာ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား တော့သည်။ အိပ်မက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် ချစ်တင်းနှောသည့် အိပ်မက်မျိုးကို နွေဦး ဆက် မမက်ချင်ပါ။ ထို ခံစားချက်ကို လည်း မိမိ မငြိတွယ်ချင်ပါ။ များပြားပြီး မ ဆုံးနိုင်သည့် တနေ့တာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ အလုပ်တာဝန်များ ပြီးချိန်

တွင် ည ၁၀ နာရီကျော်နေပြီ။ လုပ်စရာအားလုံးပြီးသည်နှင့် Duty report ကို ရေးရသည်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံအဆောင်ထဲမှ လူနာများလည်း အိပ်မောကျ သွားလေပြီ။ ထိုအခါမှ ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများလည်း အနားယူရတော့မည်။ ဒါတောင် ညရေး ညတာ အားလုံး နိုးနိုးကြားကြား စောင့်ရသေးသည်။

အတူတာဝန်ကျသည့် အကိုလည်း အိပ်ပျော်သွားသည့်တိုင် နွေဦး စာအုပ် ဖတ်နေမိသည်။ အချစ်မိုးကောင်းကင်သည် ဆိုသည့် စာအုပ်က ဆွဲဆောင် နေ သဖြင့် အိပ်ချင်စိတ်မဝင်ပဲ ဇာတ်လမ်းထဲ စွဲဝင်နေသည်။ HIV ရောဂါပိုးကို စတင်တွေ့ရှိသည့် အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစဖွယ်ရေးထား သည့် ဇာတ်လမ်းက ရသစာပေ အနေနှင့်ကော ဆေးပညာ ဗဟုသုတ အနေဖြင့်ကော နွေဦးကို ဆွဲဆောင်နေသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုဖြစ် သည် မ သိတော့၊ နွေဦး၏ မျက်လုံးများဖန်စပ်လာခဲ့သည်။ အကောင်းတိုင်းရှိ နေရာ မှ မျက်လုံးက မှေးစင်းကျလာပြီး စာအုပ်လွတ်ကျသွားတော့သည်။

"နွေဦးလေး ... လွမ်းလိုက်တာကွာ ... "

"သရဲကောင် ... "

အိပ်မက်ထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် ပူနွေးသည့် အနမ်းနှင့် ဆီးကြိုနမ်းခံ လိုက်ရပြီး မိမိနာမည်ကို ခေါ်သည်ကိုကြား လိုက်ရတော့ နွေဦး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နွေဦး၏ စိတ်ထဲမှ သူ့ကို သရဲကောင်ဟု ရုတ်တရက် ခေါ် လိုက်မိသည်ကို သူက သဘောကျစွာ ရယ်ကာ နွေဦး၏ အဝတ်အောက်ကို လက်လျှိုလာပြီး sensitive point ကို တယုတယ ပွတ်သပ်ကာ ပြောလိုက် သည်။

"တကယ်တော့ ကိုယ်က သရဲထက်တော့ အဆင့်မြင့်တယ် ချစ်သူလေးရဲ့ ... "

"ခင်ဗျားက ဘာလဲ။ "

"ကျုပ်လား။ ကျုပ်က ကဝေလေ ... "

"ဘုရားကယ်ပါ ... "

ထိုသူ၏ စကားကြောင့် နွေဦး ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထောင်ထကာ ကျောထဲ စိမ့် လာခဲ့သည်။ သူက နွေဦး၏ ကိုယ်ကို ဆုပ်နယ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်ပြီး တဖက်သား အူယား စေသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဘုရားတမနေနဲ့တော့။ ကျုပ်က သရဲမဟုတ်လို့ ဘုရားစာရွတ်လည်း အလကားပဲ ကလေးလေး။ ကဲ ... မင်း ... ကျုပ်ကို လွမ်းနေတယ်မလား ... "

"အံ့မယ် ... လာလာချည်သေး။ ခင်ဗျားကို ဘာလို့လွမ်းနေရမှာလဲ။ လူ လိုလို၊ သရဲ လိုလိုကောင်ကို ... ပြီးတော့ ကျုပ်ကို အတင်း ဟိုဒင်းပြုသွားတဲ့ အကောင်ကို လွမ်းစရာလား။ ခင်ဗျား ဘယ်သူဆိုတာ သိရင် အသေသတ် ပစ်ဦးမယ်။"

သူက နွေဦး ကြိမ်းမောင်းနေသည်ကို ပန်းနှင့်ပေါက်သည့်ပမာ သဘောထားကာ နွေဦး၏ အထိမခံနိုင်သည့် နေရာတိုင်းကို အူအသည်း ယားကျယားကျိဖြစ်အောင်ကို လုပ်နေတော့သည်။ နွေဦး တောင့်ခံ သော်လည်း သူက သိပ်ကိုတော်နေတော့ နွေဦး၏ ညီလေးက နိုးလာ တော့သည်။ နွေဦးသည် ဆေးရုံမှာဆိုသည့် အသိကြောင့် ထူပူလာပြီး အတင်းပင် ထိုသူကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက် ချင်သည်။ ဆေးရုံမှ လူတွေသိလျှင် အရှက်ကွဲ ကုန်တော့မည်ဟု အလန့်တကြား တွေးလိုက်မိသည်။

"မပူပါနဲ့၊ လူမသိအောင် ကျုပ်ရှင်းပေးသွားပါ့မယ်။ မင်းဘာမှ ပူစရာမလို ဘူး။ ကျုပ်ပေးတဲ့ အရသာကိုပဲ ခံစားလိုက်စမ်းပါကွာ။"

ထိုသူက နွေဦး၏ စကားကိုကြားသည့်နှယ် ပြန်ဖြေလာခဲ့သည်။ ပူပြင်းလှသည့် အာခံတွင်းထဲ ကျရောက်သွားသောကြောင့် နွေဦး မအောင့်နိုင်ပဲ ညည်းညူမိတော့ သူက ကျေနပ်စွာ ရယ်မောလိုက်သံကို ကြားရစဉ် နွေဦး၏ မျက်နှာ ပူရှိန်းတက် သွားတော့သည်။

"လူယုတ်မာကြီး ... ဘာရယ်တာတုန်း ... "

"မင်း ကိုယ့်ရဲ့အပြုအစုကို သဘောကျလို့ သဘောကျပြီးရယ်တာ ... ။ မင်း အတင်းငြင်း မနေပါနဲ့တော့ကွာ။ မင်းလည်း ကြိုက်နေပြီပဲ မဟုတ်လား။"

"ဘာကြိုက်ရမှာလဲ။ အရူးမို့ ကြိုက်ရမှာလား။"

"ဝန်မခံဘူးပေါ့။ ကောင်းပြီလေ။ မင်း ဝန်မခံမချင်း လုပ်ဦးမှာ မင်းကို ... "

"ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ။"

နွေဦးအလန့်တကြားလေး မေးလိုက်သည်။ တကယ်ဆိုရင် သူလုပ်မည်ကို မိမိသိသည်။ လန့်လည်း လန့်သည်။ မနေ့က မိမိကို ကြမ်းထားသည့် နာကျင်မှုကို သတိရကာ ဆံပင်မွေးပင် ထောင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

"မင်းကို ချစ်မလို့လေ ... "

"အာ ... မလုပ် ... အင့် ... "

နွေဦး အလန့်တကြား ငြင်းသော်လည်း ကဝေကြီးက သူလိုချင်တာကို ရအောင် ယူနေတော့သည်။

"တော်တော် မတရားတဲ့သူတွေ ... ခင်ဗျားတို့ မှော်ဆရာတွေ ... "

နွေဦး မျက်ရည်လည်ရင်း မကျေမနပ်ပြောလိုက်သည်။ ကဝေဆိုသည့် သူက ရက်စက်မှုတွင် သာယာသူများလားဟု တွေးကာ ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။ သူက စိတ်ထဲရှိသလို လွှတ်ပြီးကို ကြမ်းနေသဖြင့် အနားမှာ အိပ်

သည့် အကိုဇော် နိုးသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေမိသည်။

"မပူနဲ့။ မင်းနဲ့ကျုပ် ချစ်နေတာကို ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး။ ကျုပ် မှော်ပညာနဲ့ တားထားတယ်။ အား ... မင်းက ရုပ်ရော စိတ်ရောလှသလို၊ အထိတွေ့က ကောင်းလိုက်တာကွာ။ မင်းနဲ့ ရေစက်ပါတဲ့ အတွက် ကျုပ်ကံ တရားကို ကျေးဇူးတင်မိတယ်"

သူပြောသည်ကို နွေဦး နားမလည်ပါ။ သူဘာကို ကောင်းနေလည်း မသိ တော့။ မိမိမှာတော့ သူ့ကြောင့် အသက်ထွက်လုမတတ်ခံစား နေရသည်ကို ပဲသိသည်။ တညလုံး သူ မနားမနေ တကြိမ်ပြီးတကြိမ် ချစ်ခရီးဆက်နေ တော့သည်။ နွေဦးလည်း နောက်ဆုံး မောဟိုက်အားကုန်ပြီး အိပ်မောကျ သွားတော့သည်။ မနက်နိုးလာတော့ မိမိအဝတ်များ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိ သကဲ့သို့ အိပ်ရာလည်း ပေပွခြင်းမရှိသဖြင့် စိတ်အေးသွားရသည်။ အိပ်မက် ဆိုးထဲက အဖြစ်တွေ အပြင်မှာ တကယ်မဖြစ်လို့ တော်သေးသည်ဟု တွေးမိ ကာ အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင် နွေဦး ... မင်း လည်ပင်းက အနီမှတ်ကြီးက ဘာဖြစ်ရတာ တုန်း ပြစမ်း ... အကောင်ကိုက်တာလား ... မင်းဟာတွေက မနေ့က လည်း တွေ့တယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အလာဂျစ်လည်း မဟုတ်လောက်ပါ ဘူး။"

နွေဦး ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး လုပ်စရာများလုပ်နေစဉ် ကော်ဖီဖျော်ပြီး အနားကို လာပေးသည့် AS အကို၏ စကားကြောင့် ရင်ထိတ်သွားသည်။

"ကျွန်တော် မတည့်တာစားမိရင် အဲ့လို အနီကွက်တွေ ပေါ်တတ်တယ် ... "

နွေဦးသည် ကဝေ နမ်းသွားသည့် အမှတ်များကို သတိရကာ မျက်နှာပူ သွားပြီး အကိုကို အမြန်ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ အကိုက ယုံသွားပြီး ကော်ဖီ

ခွက်ကိုကမ်းပေးကာ ပြောလိုက်သည်။

"အေး ... အေး ... ဆေးစားလေကွာ။ မင်းကလည်း။ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဒီ အတိုင်းတော့ မနေနဲ့။ "

"ဟုတ်ကဲ့ အကို ... "

နွေဦး ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူကာ တီးတိုးပြန်ဖြေလိုက်သည်။ အနေရ လည်း ခက် နေမိသည်။ လိမ်မိပြီး စိတ်မလုံသလိုဖြစ် နေသည်။ ဒါကလည်း မိမိအကျင့်ဆိုး ပြောရ မလား၊ အကျင့်ကောင်း ပြောရမလား မသိတော့ပေ။ မုသားမပါ လင်္ကာမချော ဆိုသည့် ဆိုရိုးစကားရှိပေမယ့် မိမိ ဘယ်တုန်းကမှ လိမ်ညာပြီး လိပ်ပြာသန့်သန့် မနေနိုင်ခဲ့ပေ။ ယခု လည်း လူကြားမကောင်း သည့် ကဝေဆိုသည့် လူက မိမိကို အိပ်မက်ထဲ ကိုယ်ထိ လက်ရောက် လာ ရောက်နမ်းရှိုက်ပြီး ချစ်တင်းနှောနေပါသည် ဆိုသည့် ရှက်စရာ အဖြစ်မှန် ကို မပြောရဲပဲ ချော်လဲရောထိုင်လုပ်နေရသဖြင့် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေ မိသည်။ မတည့်တာ စားမိသည်။ ဟုတ်သည်။ ကဝေဆိုသည့် ဟာကြီးက မ တည့်သည့်အရာ မိမိကို အတင်းကျွေးခဲ့သဖြင့် မိမိ လည်ပင်းတွင် အနီကွက် များ ပေါ်နေခဲ့သည်။ နာကျင်မှုကို ပျောက်အောင် သူလုပ်ပေးနိုင်သော်လည်း လည်ပင်းမှ အမှတ်သားကို အကျင့်ယုတ်ပြီး တမင် ချန်ထားခဲ့တာဖြစ်မည် ဟု နွေဦး တွေးမိသည်။

"ဆရာ ... ဆရာ ... ကားတိုက်တဲ့ လူနာရောက်လာလို့ပါ ... "

အရေးပေါ်လူနာရောက်လာသဖြင့် နွေဦးတို့ ဌာန အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ နွေဦး လည်း အာရုံပြောင်းသွားပြီး တနေ့တာ အလုပ်များထဲ နစ်မြုပ်သွား တော့ သည်။

ညရောက်တိုင်း ထိုကဝေက ရောက်ရောက်လာပြီး နွေဦးကို ချစ်တင်းနှော နှော နေသည်။ အိမ်မှာဖြစ်စေ၊ ဆေးရုံမှာဖြစ်စေ။ နွေဦး သူ့ကို ရှောင်လို့မရ

ပါ။ နွေဦး စိတ်ညစ်သလို သူ့အထိတွေ့တွင် သာယာလာခဲ့သည်။ ကဝေ ဆိုသည့် လူကို မိမိစွဲလမ်းသွားရင် ခက်ကုန်တော့မည်။ ဒါကြောင့် ဒီရက်အလုပ်ထဲ အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်နေမိသည်မဟုတ်လား။

* * *

နွေဦးသည် ရှည်လျား ပင်ပန်းသည့် အလုပ်ချိန်ကြောင့် လူကနူး လာသည်။ ခုလည်း မိုးဖွဲဖွဲမိခဲ့ပြီး ဆေးရုံသို့ရောက်သည်နှင့် နှာချေတော့သည်။ လူနာများ အတွက် ဆေးကုသမှု အညွှန်းပေးနေသော အကိုက မော့ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ ထိုအစ်ကို နွေဦးကို သူ့ညီအရင်းလို ခင်မင်ကာ ဂရုစိုက်တတ်သည့်အကို ဖြစ်သည်။ မဟုတ်လျှင် အခြား AS အကိုများဆိုလျှင် Mask အုပ်ထားလို့ပင် ပြောမည်ဖြစ်သည်။

"ဟေ့ကောင် ... မင်း နှာမွန်နေပြီ။ မိုးကာ မပါဘူးလားကွ။"

"မပါဘူး အကို။ အိမ်ကထွက်တော့ မသဲတာနဲ့ ထည့်မလာတာ ... "

"ပေလည်း အတော်ပေတဲ့အကောင်။ ခုမိုးမိတော့ ဖျားတော့မယ်။ လာစမ်း။ ခေါင်းက မိုးရေတွေ သေချာမသုတ်ဘူး။"

နွေဦး ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ အကိုဆူတော့မည်ကိုလည်း သိနေသည်။ သဘောကောင်းသည့် AS အကိုက သူ့ညီလိုသဘောထားကာ နွေဦးကို ထိုင်ခုံပေါ် ဆွဲထိုင်ခိုင်းပြီး တစ်ဘက် တစ်ထည်နှင့် ခေါင်းကို သုတ်ပေးသည်။ နွေဦးက အားနာသဖြင့် ကိုယ့်ဖာသာသုတ်မည် ပြောသော်လည်း စိတ်မြန်သော အကိုက ဇွတ်သုတ် ပေးနေသည်။ ထိုအစ်ကို စေတနာနှင့် သုတ်ပေးသည်ကိုလို့ နွေဦး အတင်းမငြင်းချင်သဖြင့် ငြိမ်နေ လိုက်သည်။ မိမိအတင်း ငြင်းလျှင် တဖက်သား စေတနာကို စော်ကားရာ ရောက်မည် စိုးမိသည်။

"မင်းက ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်နေပြီ။ မိုးတွင်း မိုးကာကို ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားပါလားကွ။ မင်း ခုကြည့်စမ်း။ မိုးမိပြီး ဖျားတော့မယ်။ "

အကိုက သူ့ညီလေးကို ဆူနေသလို သုတ်ပေးရင်းပြောနေသည်။ နွေဦးက သဘောလည်းကျ၊အားလည်းနာကာ အသာလေး ပြောလိုက် သည်။

"အကိုကလည်း။ ကျွန်တော် ခါတိုင်းယူပါတယ်။ ခုက ကျောပိုးအိတ် မ ဆန့်လို့"

"မင်းက အဲလို အမြဲပြောတယ်။ ပြီးရင် အမြဲမိုးရေထဲ ဆိုင်ကယ်စီးပြန် တယ်၊ အတော်ပေတဲ့အကောင်။ ငါပေတယ်ဆိုတာ မင်းကို မမှီဘူး။"

အကိုက တပျစ်တောက်တောက် ပြောလို့မဆုံးတော့ပေ။ မိမိ အိမ်နှင့် ဝေး သည့် နေရာတွင် ရှိနေစဉ် ခုလို စိုးရိမ်ကာ ဂရုစိုက်တတ်သည့် အကို တ ယောက်ရှိတာ တကယ့်ကို ကြည်နူးစရာ ကောင်းသည်။ နွေဦး ရယ်ကျဲကျဲ နှင့် အကိုကို မျက်နှာချိုသွေးကာ ပြောလိုက်သည်။

"အကိုကလည်း။မိုးရေထဲ ဆိုင်ကယ်စီးရတာဖီးလ်ပဲဗျ၊ တကယ် ကောင်း တာ"

"အေး ... ကောင်းနေ။ ကြည့် ... ခုဖျားတော့မယ်။ မောင်မင်းကြီးသား။ Ward ထဲ အလုပ်များနေတာ။ မင်းဖျားရင် ငါတို့သေမှာ။ ဆေးတစ်ခါတည်း ကြိုသောက်ထား။"

အကိုက နောက်ဆုံး ခွင့်လွှတ်ဟန်ဖြင့်ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။ အကိုဇော် လို လက်ထောက်ဆရာဝန်ရှိနေလို့သာ ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ဝင်ကာစ နွေဦးလို ဆရာဝန် လေးတွေ ဒီလို ခက်ခဲသည့် တာဝန်များကြား ကြုံကြုံခံ နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိသာ အကိုဇော်နေရာဆိုလျှင် အငယ်များကို ဒီ

လောက် စိတ်ရှည်ပါ့မလား မသေချာပေ။

"ခုချက်ချင်း ငါ့ရှေ့သောက် ... နေဦး ။ ငါ ဆေးယူပေးမယ်။ "

နွေဦး ကတိအမြန်ပေးလိုက်သည်။ ဒါကို အကြောင်းသိနေသည့် အကိုက မယုံပါ။ ဆေးသောက်ပျင်းသည့် မိမိကို သူတွေ့ပေါင်းများပြီး မဟုတ်လား။ သူက မိမိကို ကောင်းစေချင်လို့ပြောသည်ကို သိတော့ နွေဦး ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အကိုက ဆေးယူရန် လှည့်ထွက်သွားစဉ် စာအုပ် စင်နားအဖြစ်၊ နံရံနှင့် မှီထား သည့် စာအုပ်စင်ကြီးက အကိုပေါ်ကို လဲကျလာခဲ့သည်။

"ဝုန်း ... ဒုန်း ... "

"ဟာ ... အကို ... "

အကိုက အမြန်ရှောင်လိုက်သဖြင့် ပခုံးစွန်းကိုသာ ထိသွားသည်။ စာအုပ်စင်က လဲကျကာ စာအုပ်များ ပြန့်ကျဲကုန်သည်။ နွေဦး စိုးရိမ်တကြီး နှင့် အကိုကို သွားထူသည်။ အကိုလည်း အံ့သြကာ ကြောင်နေသည်။

"ဆရာ ... ဆရာ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ စင်လဲကျလာတာ ... သွား ... သွား။ အပြင်က လူနာတွေ လန့်ကုန်မယ်။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြ။"

အပြင်မှ သူနာဌာပုများက ပြေးဝင်လာပြီး မေးကြသည်။ စာအုပ်စင်ကိုတ လှည့် အကိုကို တလှည့်ကြည့်ကာ အံ့သြနေကြသည်။ အကိုက စင်ကို ထောင်ကာ အားလုံးကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အကိုက သူ့ကို အာရုံစိုက်လာ မည်ကို မလိုလား။ လူနာများကိုသာ ဂရုစိုက်စေချင်သူ။ ဒါကြောင့်လည်း အ ကို စိတ်ထားကို နွေဦး အမြဲအားကျမိသည်။

"ထူးဆန်းလိုက်တာ။ စင်က မထိပဲ သူ့ဖာသာလဲကျလာတာလား။"

"ဟုတ်တယ် ထူးဆန်းလိုက်တာ။ "

ဆရာမများက အပြင်ကို မထွက်ခင် တယောက်တပေါက်ပြောနေကြသည်။ အားလုံး စာအုပ်ဝိုင်းသိမ်းပေးကြပြီး အပြင်ကိုထွက်သွားကြသည်။ ဆရာမများမရှိမှ နွေဦး အကိုကို မေးလိုက်သည်။

"အကို ဘယ်ထိသွားသေးလဲ။ "

"မထိပါဘူး။ နည်းနည်းပါ။ "

နွေဦးသည် နံရံနားကပ်ထားသည့် စာအုပ်စင်ကြီး ရုတ်တရက် ပြုလဲကျလာပြီး ဆေးသွားယူနေသည့် အကိုပေါ်ကို ပိသွားသည်ကို ကြည့်ကာ ကျောထဲမှ စိမ့်သွားမိသည်။

"မင်းက ကျုပ်ရဲ့ချစ်သူ။ မင်းကို ဘယ်အကောင်၊ ကောင်မတွေမှ မကြိုက်ရဘူး။ မင်းလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြိုက်ရဘူး။ မင်းနားကပ်တဲ့သူ မှန်သမျှ အကုန် ကံဆိုးစေ ရမယ် ... "

ကဝေ ကြိမ်းဝါးခဲ့သည့် စကားများကို ကြားယောင်လာပြီး နွေဦး အသည်းအူများ တုန်သွားသည်။ မိမိမျက်စိရှေ့မှာပါ စာအုပ်စင်ကြီးက အကြောင်းမဲ့ အကိုပေါ်ကို ပြိုကျ လာခဲ့သည် မဟုတ်လား။ မည်သူမှ စာအုပ်စင်ပြိုကျသည်ကို မသိသော်လည်း နွေဦး ကောင်းကောင်းသိသည်။

"ကဝေ ခင်ဗျား ရက်စက်လှချည်လား ... "

နွေဦး၏ ရင်ထဲမှ တိတ်တိတ် ပြောလိုက်မိသည်။ တကယ်လည်း ထိုသူလုပ်သည် ဟု နွေဦးယုံကြည်သည်။ လုပ်မည်ဆိုလည်း လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသူမဟုတ်လား။ အကိုက အပြစ် မရှိပါ။ မိမိကို ဖျားမှာစိုးလို့ ခေါင်းရေသုတ်ပေးရုံနှင့် အကိုကိုလုပ်သည်ကိုတော့ နွေဦး ဒေါသထွက်သည်။

"ညကျ တွေ့မယ် ... ခင်ဗျား ... "

နွေဦး မိမိကို စေတနာထားသည့် အကိုကို ထိခိုက် အောင်လုပ်သည့် သူကို ဘယ်လိုစိတ်ဆိုးပြီးကြိမ်းပေမယ့် ညရောက်တော့ ခေါင်းပင် မထူနိုင်တော့။ ဆေးရုံက ပြန်ရောက်တော့ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်ပြီး တကိုယ်လုံးကိုက်ခဲကာ အန် လည်း အန်သည်။ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ရာထက်တွင် လှဲလိုက်သည် နှင့် ခေါင်း ချာချာလည်မှုးပြီး တကိုယ်လုံး တရှိန်းရှိန်းပူလောင်ကာ မျက်ခွံက လေးလံကာ ဖွင့်မရအောင်ဖြစ်နေသည်။

"မင်း ဖျားနေပြီ။ မိုးရွာတာကို မိုးကာယူဖို့ ပျင်းတဲ့ကောင်လေး ... "

"ပျင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ယီးမို့ ခင်ဗျားက လာပြောနေတာလား။"

ဟော ... ကဝေရောက်လာလေပြီ။ သူ့လက်များက နဖူးကို လာစမ်းကာ ပြောလိုက်သည်။ ကိုက်ခဲနေသည့်ကြားက သူက ဆရာကြီးအထာနှင့် လာ ပြီး ဆရာလုပ်သဖြင့် နွေဦး ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ဆဲလိုက်သည်။

"ယီးတော့ မဖြစ်ဘူး။ မင်းဖျားသွားပြီလေ။ မင်းက ကလေးလိုပဲ လုပ်ချင် တာပဲ သိတယ်။ မိုးရေထဲ ဆိုင်ကယ်စီးတာ ခုတော့ဖျားပြီ။ မင်းက ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဆိုတာ ယုံစရာကို မရှိဘူး။ ပေကတ်ကတ်နဲ့။"

"ခင်ဗျား သောက်အပူပါလား။ သွားစမ်းပါ။ ကျုပ်နဲ့ ဝေးဝေးကို။ "

သူက စိတ်မဆိုးပဲ ရယ်သွေးသွမ်းကာပြောရင်း နွေဦးနားကပ်လှဲကာ နွေဦးကို သူ့ဘက်လှည့်စေပြီး ဖက်လိုက်သည်။ ချမ်းစိမ့်နေသည်က နွေး သွားသည်။ နွေဦးက လူသာ မလှုပ်နိုင်သည်။ လေက နည်းနည်းမှ မလျှော့ ပေ။

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းနှင်လို့ရရင် နှင်စမ်းပါ။ မင်းက ကျုပ်နဲ့ သွေးချင်း နှောပြီးသွားပြီ။ မင်းက ကျုပ်ရဲ့ ချစ်သူ။ မင်းသေတောင် ကျုပ်နဲ့ခွဲ လို့ မရတော့ဘူး။"

ကဝေက ရယ်ရင်းပြောသည်။ သူ့အသံက ပြတ်သား သည်။ ရယ်ရင်း ပြောသည် ကို ကြားတော့ နည်းနည်းတော့ ကွဲမြဲတိုလာသည်။

"သေမှတော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်လို့ရဦးမှာလဲ။ အရူးချီးပန်း မပြောစမ်းပါနဲ့။"

နွေဦး နေမကောင်းတာနှင့် သူ့ကို ဒေါကန်ကာ ရိုက်ပေါက်ချည်း ပြောနေမိသည်။ သူက ထူးထူးခြားခြား စိတ်ရှည်ကာ နွေဦး၏ နဖူးပြင်ကို အနမ်းပေးကာ ပြောလိုက် သည်။

"မင်း ခဏအိပ်လိုက်ပါလား။ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ ကိုယ် မင်းကို ဖက်ထားမယ်။"

"နေပါဦး။ ခင်ဗျားက ကဝေဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို နေပြန်ကောင်းအောင် လုပ်ပေး လို့ မရဘူးလား။ နာကျင်မှုသက်သာ အောင်လုပ်ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား။"

နွေဦးက မျှော်လင့်တကြီးနှင့် သူ့ကိုပြောလိုက်သည်။ ကိုက်ခဲနေသည်ကို ဆက်မခံစားချင်တော့ပေ။

"မရဘူး။ မင်းကို နာကျင်တာ သက်သာအောင် လုပ်ပေးတာက ကိုယ့်ကြောင့် ဖြစ်လို့ လုပ်ပေးတာ။ နေမကောင်းတာ။ ဖျားတာက မင်းဖာသာ မဆင်ခြင်လို့ဖြစ်တာ။ ဒါကြောင့် မလုပ်ပေးဘူး။"

သူ့ပြောသံကိုကြားတော့ နွေဦး မကျေမနပ်ဖြင့်မေးသည်။ ဟုတ်သည်လေ၊ လုပ်ပေးလို့ ရသည်ကို မလုပ်ပေးချင် ဆိုတော့။

"ဘာကြောင့်မလုပ်ပေးချင်တာလဲ ... "

"မင်း နေမကောင်းတာကို အနားမှာ ဖက်ထားချင်လို့၊ ဒီလိုလေး ငြင်ငြင် သာသာ လေး ဖက်ထားချင်တယ်။ "

ကဝေက နွေဦးကို တိုးလို့ဖက်ထားရင်းပြောခဲ့သည်။ နွေဦး ဒေါက်သွားသည်။ သူ မဖျားတိုင်း သူများကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေသည် မဟုတ်လား။

"လူယုတ်မာကြီး။ ကျွန်တော်ဖျားနေတာကို ပျောက်အောင် မလုပ်ပေးဘူး။"

"ကိုယ်ယုတ်မာရင် မင်းနေမကောင်းတာကို အနားပေးမလား။ ကျုပ်လိုချင်တာကို ဇွတ်ယူမှာပေါ့။ မင်းကို ချစ်တယ် နွေဦး။ မင်းကို သွေးသားသက်သက်ကြောင့် ကိုယ်က အရယူနေတာ မဟုတ်ဘူး။ "

"မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ် ဆိုပြီး ခင်ဗျား အနိုင်ကျင့်နေတယ်။"

သူက ထူးထူးခြားခြား နွေဦးကို စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ရှင်းပြသည်။ နွေဦး သူ့ကို ဂျီတိုက် နေမိသည်။ နေလည်း မကောင်းဆိုတော့ လူက နည်းနည်း ဂျီကျချင် နေသည်။

"မကျင့်ပါဘူးကွာ။ ကဲ အိပ်တော့။ မင်း အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ နိုးလာရင် သက်သာ သွားအောင် လုပ်ပေးမယ်။ အိပ်တော့ ... "

သူက နွေဦးကို စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ချော့ကာ အိပ်ခိုင်းနေသည်။ တကယ်ဆိုရင် သူ အိပ်မွေ့ချနိုင်သားနှင့် အပင်ပန်းခံပြော နေသည်။ နွေဦး သတိရသွားပြီး မေးလိုက်သည်။ ဒီအကြောင်းကို မေးပြီး သူ့ကို ဆဲရအုံးမည်။

"နေဦး။ ခင်ဗျား မနက်က စာအုပ်စင်ကို တွန်းချလိုက်တာမလား။"

သူက ဘာမှ ဂရုစိုက်စရာမလို၊ စိုးရွံ့စရာမလို သည့် လေသံဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ဝန်ခံသည်။

"အကိုက အပြစ်မှ မရှိတာ။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ထိခိုက်အောင် လုပ်ချင်တာလဲ"

နွေဦး စိတ်တိုကာ ပြောလိုက်သည်။ မိမိကို စေတနာထားသည့် အကိုကို

ထိခိုက်အောင် လုပ်သဖြင့် တကယ်လည်း စိတ်မကောင်းပါ။ ပြီးတော့ အကို ကလည်း မိမိကို သူ့ညီလေးလို သဘောထားနေသူ ဖြစ်လို့ ပိုအားနာသည်။

"မင်းကို ပြောပြီးသား။ မင်းအနားကို ကပ်တဲ့သူမှန်သမျှ ကျုပ် ခွင့်မလွှတ် ဘူးလို့။ စကားများတယ်ကွာ။ အိပ်တော့ ... "

နွေဦး၏ နှုတ်ခမ်းကို သူ ငြင်သာစွာ နမ်းကာ ပိတ်ပေးလိုက်တော့သည်။ သူ့ ရင်ခွင်က နွေးနေသည်။ သူ့အနမ်းက ငြင်သာသည်။ သူ့အထိတွေ့က နွေးထွေး သည်။ မိမိကို ချစ်ခင်သည်ဟုပြောတာ တကယ်ပဲဟု ခံစားမိလာ သည်။ နွေဦး မျက်လုံးမှေးစင်း လာပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ မနက်နိုး လာတော့ အဖျားတော့ကျသွားသော်လည်း နူး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး လူလည်းမလှုပ် ချင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

* * *

"တုပ်ကွေးပဲ ... အင်း ... ဆေးသွားထိုးမှပဲ ... "

နွေဦး ခုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်စဉ် ခေါင်းက ချာချာလည်မှုးသွားသဖြင့် အိပ်ရာ ပေါ် ပြန်လှဲနေလိုက်သည်။ အတန်ကြာအောင်လှဲနေပြီးနောက် အိပ်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းထကာ အိမ်အောက်ကိုဆင်းလာပြီး ရေချိုးခန်းထဲ မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင် ပြီးနောက် ဆေးရုံကိုထွက်လာခဲ့သည်။ အကိုကို ဆေး ထိုးခိုင်းရမည်။ ပြီးတော့ ခွင့်တိုင်ရဦးမည်။

"ဟေ့ကောင် နွေဦး ... မင်း ဖြူဖျော့နေတာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ "

ဆေးရုံတွင် ဂျူတီဝင်နေသည့် အကိုဇော်က နွေဦးကို မြင်သည်နှင့် အလန့်တကြား မေးသည်။

"ဖျားပြီ အကို။ တုပ်ကွေး။ ကိုက်ခဲနေတာပဲဗျာ။ ဆေးထိုးပေးပါဦး။ "

အကိုက နွေဦးကို ကုတင်ပေါ်လှဲခိုင်းကာ ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးလိုက်

သည်။ သောက်ဆေးများ ပေးပြီးပြောလိုက်သည်။

"မင်း အိမ်ပြန်နားတော့။ ငါခွင့်တိုင်ထားပေးမယ်။ သွား ... သက်သာတဲ့ အထိ နားချေ။ ညနေမှ မင်းအိမ်ဘက်ကို လှည့်လာခဲ့ဦးမယ်။ အခု ဘာစားခဲ့ ပြီလဲ။"

"မစားရသေးဘူး အကို။ အပြန်မြူစွမ်းဝင်ဝယ်သွားလိုက်မယ်။"

အကိုက တကယ့်ကို အကိုရင်းပမာ နွေဦးကို စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။ နွေဦး ဆေးကဒ်များကို ယူကာ အကိုကိုဖြေလိုက်သည်။ ကဝေကိုလည်း ကြောက်ရသေးသည်။ အကိုကို တခုခု ထပ်လုပ်မှာစိုးရသည် မဟုတ်လား။

"အေး ... အေး။ မင်းဆိုင်ကယ် စီးနိုင်လား။ ငါ တယောက်ယောက်ကို လိုက်ပို့ခိုင်း လိုက်မယ်။"

"ရတယ် အကို။ ဖြည်းဖြည်းပဲ စီးသွားလိုက်မယ်။ ခွင့်တိုင်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲ အကို။"

"ငါတို့ကြား ကျေးဇူးစကားပြောစရာလားကွာ။ ကဲ ကဲ သွားတော့။ မင်းက ကိုယ်ခံအား နည်းနေတာ။ ဆေးရုံက ရောဂါ ကူးလွယ်တယ်။ အိမ်ပြန် တော့။"

အကိုစေတနာကို နွေဦး ခံစားမိကာ ရင်ဝယ် တသိမ့်သိမ့်ခံစားလိုက်ရ သည်။ အကိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်သော် ဝယ်လာ သော မြူစွမ်းကို သောက်ကာ ဆေးသောက်ပြီး ပြန်အိပ်လိုက်သည်။

"နေ့ခင်း ကဝေ မရောက်လာလောက်ပါဘူးလေ ... "

"နေ့ခင်း ရောက်မလာနိုင်ဘူးလို့ ဘာကြောင့်ထင်ရတာလဲ ကလေးလေး"

ကဝေရဲ့ အနမ်းနှင့်စကားသံကြောင့် နွေဦး သက်ပြင်းချမိသည်။ သူက နေ့ခင်း လည်းအလွတ်မပေးပါလားဟု တွေးမိသည်။ ကဝေက ကြားသွား

သလို ရယ်သွေးသွမ်းကာ ပြောသည်။

"ဟေး ... အနားမပေးရအောင် မင်းကို ကိုယ်က ဘာလုပ်နေလို့လဲကွ။ မင်း နေမကောင်းလို့ လာကြည့်တာ။ တကယ်ဆို ကိုယ်က နေ့ခင်းဆို အလုပ်ရှုပ်တယ်။ မင်းကို စိတ်မချလို့လာတာ ... "

"မအားရင် မလာပါနဲ့လားဗျာ။ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးအိပ်ပါရစေ။ တကိုယ်လုံးညောင်းကိုက်နေလို့။"

"အင်း ... မင်းကို ကိုက်ခဲတာ သက်သာအောင်လုပ်ပေးခဲ့မယ်။ အိပ်လိုက်တော့။ ကိုယ်မင်းကို ခဏလေး ဖက်ထားချင်တာ။ မင်းရဲ့ အထိတွေ့ကနေ ကိုယ်အားအင်တွေ ကူးယူပါရစေ ... "

နွေဦးလန့်သွားသည်။ မိမိနေမကောင်းဖြစ်တာ ကဝေက မိမိခွန်အားကို စုပ်ယူ လို့လားဟုတွေးလိုက်မိသည်။ သူက ကဝေဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းထဲက လို လူရဲ့ အားအင် ကို စုပ်ယူပြီး သူကခွန်အားကြီးနေတာများလား။

"ပေါက်ကရ မတွေးနဲ့။ ကျုပ်က မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က လူသား ဘဝနေ မှော်ပညာကို ကျင့်ထားတာ။ လူသားတွေကို စောင့်ရှောက်ရတဲ့ ကဝေမျိုးနွယ်။ မင်း တွေးနေတာတွေက အောက်တန်းစား ကောင်တွေ။ ကျုပ်တို့က အဲလိုကောင်တွေကို နှိမ်နင်းရတာကွ။"

ကဝေက နွေဦး၏ အတွေးကို သိကာ ခပ်ကြိမ်းကြိမ်းလေး ပြန်ဖြေခဲ့သည်။ ထိုအခါမှ ထိုသို့သော ကဝေမျိုးရှိသေးပါလားဟု သိလိုက်ရသည်။ အံ့မယ်။ ကဝေလောက တောင် အထက်တန်းစား ကဝေနှင့် အောက်တန်းစား ကဝေဆိုပါလား ... ။ ဘယ်လိုများ အဆင့်တန်းခွဲပါလိမ့်ဟု တွေးမိစဉ် ကဝေက နွေဦး၏နားထင်ကို နမ်းကာ ပြောလိုက်သည်။

"ကျင့်စဉ်ကွာတာပေါ့ကွာ။ နောက်မှ ကိုယ်ပြောပြမယ်။ ခုအိပ်လိုက်ဦး။"

မင်း နားဖို့လိုတယ်။ အိပ်ရာက နိုးလာရင် သက်သာသွားလိမ့်မယ်။ အိပ်
တော့နော် ... ကိုယ် မင်းကို ချောသိပ်မယ် ... "

ကဝေကပြောပြီး နွေဦး၏ ဆံပင်များကို လက်နှင့်ထိုးဖွကာ ကစားသည်။
မိမိပခုံး ကို အသာနမ်းလိုက်သည်ကို သိလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား အလုပ်ရှိရင် သွားပါလား။ ဘာလို့ ကျွန်တော့်နားကပ်နေရတာ
လဲ။ သွားပါတော့ဗျာ ... စိတ်ရှုပ်လို့ ... "

နွေဦး သူ့ကိုမောင်းထုတ်လိုက်သည်။ သူ့ကြင်နာယုယမှုများက နွေဦးရင်
ကို တုန်လှုပ်လာစေသည် မဟုတ်လား။ ဒီလိုမျိုး ကြင်နာယုယမှုများကို မိမိ
ဝေးခဲ့တာ ကြာလေပြီ။ ကဝေပင် ဖြစ်သော်ငြားလည်း ထိုသို့ကြင်ကြင်နာနာ
ပြုမူလာသောအခါ နွေဦး မျက်ရည်တို့ အလိုလို စိမ့်ဝဲတက်လာသည်။ မိမိ
နေမကောင်းဖြစ်နေလို့လားမသိတော့။ မျက်ရည်က အကြောင်းမရှိထွက်
လာချင်သည်ကို ကဝေသိသွားမည်ကို စိုးမိသည်။

"အိပ်လိုက်ပါတော့ ကလေးလေးရယ်။ နိုးလာရင် အားလုံးကောင်းသွား
မှာပါ။ ကိုယ်က မင်းတစ်ယောက်တည်းကို ချစ်တဲ့သူပါ။ "

ကဝေ၏ စကားက နွေဦး၏ ရင်ကို အနည်းငယ်နွေးသွားစေသလို ခံစား
လိုက်ရသည်။ စိတ်ကိုလျော့လိုက်တော့ နွေဦးအိပ်ပျော်သွားတော့သည်။
နွေဦးနိုးလာတော့ တကယ်ပဲ ကိုက်ခဲ့တာ သက်သာသွားသည်။ မွန်းလွဲနေပြီ
ဖြစ်လို့ နေ့လယ်စာ အတွက် တခုခု သွားဝယ်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် အိမ်ရှင်
အဒေါ်ကြီးက ဆန်ပြုတ်လာပို့သည်။

"ဆရာလေး ဖျားနေတယ်ဆိုလို့ ဆန်ပြုတ်လေး ပြုတ်လိုက်တာ။ စားချင်
တာရှိရင် ပြောလေ ... အန်တီချက်ပေးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ ကျေးဇူးပဲခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် အဖျားကျသွားပါပြီ။ "

ထူးထူးဆန်းဆန်း အိမ်ရှင်အန်တီက ပြောလာသဖြင့် နွေဦးပင် အံ့သြ
နေသည်။ အန်တီက ဆန်ပြုတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ထားကာ ပြောလိုက်သည်။

"လေတိုက်မခံနဲ့အုံးနော် ဆရာလေး။ ပြန်ဖျားနေမယ်၊ ဖြည်းဖြည်း
သုံးဆောင်ပါ။ ပြီးမှ အန်တီ ပန်းကန်ပြန်လာယူမယ်။"

အေးဆေးကာ စကားလေးလုံးကွဲအောင် မပြောသော နွေဦးနှင့်အိမ်ရှင်
တွေ သိပ် မရင်းနှီးပဲ ဆန်ပြုတ်လာပို့သည်ဆိုတော့ နွေဦး အံ့သြနေမိသည်။
ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီး ချွေးတွေလည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆေးသောက်ပြီး
ခဏ ပြန်လဲနေလိုက်သည်။ လဲရင် သူ့အလိုလို ပြန်အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။

"ဆန်ပြုတ်သောက်ကောင်းတယ် မလား။ မင်းကြိုက်မယ့် ဟာလေးတွေ
ထည့်ဖို့ သေချာ ပြောထားတာ။ "

"ခင်ဗျားလုပ်ထားတာလား။ အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးကို ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ခိုင်း
တာ။ "

"အေးပေါ့ကွ။ မင်းက အပြင်စာ စားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ညနေ ကြေးအိုး
လာပို့ လိမ့်မယ်။ အပြင်မထွက်နဲ့။ "

အိပ်ပျော်သည်နှင့် ကဝေ ရောက်လာပြီး နွေဦး၏ နဖူးကို ဖွဖွနမ်းကာ
ပြောသည်။ နွေဦးသည် မှော်ပညာနှင့် ညှို့ကာ လူတွေကိုခိုင်းစားနေသည့်
ကဝေကို မကျေမနပ်ပြန် ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား သူများကို မှော်ပညာသုံးပြီးခိုင်းစားတယ်"

ကဝေက ရယ်မောကာ နွေဦး၏ လည်တိုင်ကို နမ်းစုပ်လိုက်ပြီး နားသီး
ဖျားကို ဖွဖွကိုက် လိုက်သည်။ နွေဦး ယားသည်ကို ကြည့်ကာ သူက
ရယ်မောလိုက်သည်။

"မင်း တွန့်သွားတာလေးက ချစ်စရာလေး။ ကိုယ် အရမ်းအူယားတာပဲ။

မင်း အမြန် နေကောင်းမှဖြစ်မယ်။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်ချင်လှပြီ။"

နွေဦးလန့်သွားသည်။ သူ အတည်ပြောနေသည်မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် နွေဦး သူ့ကို စကားလွဲလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဘာလို့ ကိုယ်တိုင် စားစရာလာ မပို့ပေး တာလဲ။"

"မင်းက ကိုယ်ပို့တာ စားချင်တာလား။ ကောင်းပြီလေ။ မင်း အလုပ်တက် တဲ့ နေ့ကျရင် ကိုယ် အအေးနဲ့ ဟော့ဒေါ့လာပို့မယ်။ မင်းလက်ထဲ အရောက် ပို့ပေးမယ်။"

သူကခပ်သွဲသွဲရယ်ကာ နွေဦး၏ ရင်ဘတ်ထဲလက်လှို့ကာ ပွတ်သပ်ရင်း ပြော လိုက်သည်။ သူ့ကိုမိမိတွေ့ရတော့မည်ဟု တွေးမိကာ ကျေနပ်သွားစဉ် သူက ရယ်ကာ နွေဦးကို ရင်ခုန်အောင် လုပ်ရင်းပြောသည်။

"မင်းရှေ့တည့်တည့် ကိုယ်ရောက်နေရင်တောင် မင်း မသိနိုင် ပါဘူး။"

"ကြည့်ရသေးတာပေါ့ဗျာ ... "

သူက ရယ်ရင်း နွေဦးကိုယ်ကို ကျူးကျော်ကာ ကိုင်တွယ်ထိတွေ့ နေ သဖြင့် လန့်သွားသည်။ ဒီကဝေ နေမကောင်းသည့်လူကို ဘယ်လိုများ တောင် နှိပ်စက် ချင်တာလဲ။

"ဟာ ... ခင်ဗျား ကျွန်တော် နေမကောင်းသေးဘူးလေ ... "

"သိသားပဲ။ မင်းကို ပြုစုပေးမလို့ပါ။ ချစ်မလို့မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ချ။ ကဲ ခံစားကြည့်လိုက်ပါဦး ... "

သူ့အစွမ်းကြောင့် နွေဦး တုန်တက်သွားပြီ နေမကောင်းသဖြင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေတာ ဘယ်ကို ရောက်သွားလည်း မသိတော့။ သူ့ကြောင့် ချွေးများ စိမ့် ထွက်လာ ပြီး ညည်းသံ မထွက်အောင် တောင့်ထားလိုက်ရတော့သည်။